

TATÁR SÁNDOR

Felebaráti...

Nem kéjelegsz (nem kéjelgünk) más szenvedésén,
sőt – ha *nem aránytalanul nagy fáradtság* –
igyekszünk azt enyhíteni.

Elég nagy köpenyünket
megosztjuk a koldussal,
a porba hullt fagyaltgombóc,
a szerencsétlen mozdulattal tönkretett
játék helyett másikat veszünk,
könnyeket törölünk le, megsimítunk
vagy magunkhoz szorítunk szösze,
barna vagy bronzvörös fejet.

Előfordul(hat), hogy ismerősünket, kollégánkat
(távolabbi ismerős jobban beválik),
ha látjuk: nagyon maga alatt van,
órákig hallgatjuk, más (mondjuk, a magunk)
nyomorával vigasztalva,
egy csésze kávé mellett.

(Netalán még különmeműség
és [külső] visszatartó tényezők hiánya esetén is
tartózkodva bármely testhámozástól...)

Ha nem büzlik méterekről a lőrétől,
a hajléktalantól (gyakrabban-ritkábban)
Fedél nélkült veszünk, ha elég sóvár tekintetűnek
találjuk a pékség előtt ólálkodót,
esetleg adunk neki egy kiflit, pogácsát, perccet...

Meglehet, hogy negyedóránál is
többet szentelünk adóbevalláskor az 1%
lehetséges kedvezményezettjei listájának(!)

De
láttál már olyat, akit
(őszinte benyomást keltve)
azért zavart volna saját egyre közelítő halála,
mert már egyre kevesebb jót lesz alkalma cselekedni?

Szűrt fényben homokóra

Emelkedik, süllyed a válla,
szemhéja meg-megrebben, és
– fény csordogál a homlokára –
most, igen, talán erre néz.

Nyirkos haja, tenyere párnás,
de már makacs, mikor akar –
ő mindig ő, s – estére már más...
rám ver egypár kört mihamar.

Alszik, nekem meg dolgom volna,
már hagynám betakarva ott,
de *Ugyan! hisz addig jó neked*, mondja
belül egy hang,
míg szemmel simogathatod.

Elnézem: a jövője rejtély,
s úgy érzem, az a múltja is;
agyam hiába is keresgél
szavakat napok múlva is.

Zavart vagyok, mint kit egy sejtés,
sötét szárnyal, meglátogat –
oly hamvas még – magamhoz húzom:
halálomat, halálomat.

(Murten, 2005. január)

Sic transit...

Szelíd dombhát a vonatablakból.
Jellegetessé teszi három fa sziluettje.
Csapzottan is szép, megjegyezhető tájrészlet
– jó lenne többször látni.
A fülke üvegén én tükröződöm.
Akkor is, ha mögötte már
rég valami más lesz látható
a dombív és a három fa helyett.
Milyen könnyű a látszatnak bedőlni!
Ott lesz a helyén az a három fa
(de a dombtető egészen biztosan!) akkor is, ha már
rég nem fogok az üvegen tükröződni.

